

Kapitel 7

Jobbet hade inte blivit riktigt vad hon föreställt sig.

Inte livet heller, om hon skulle vara ärlig.

Båda tankarna hann susa förbi lika fort som snabbtågen på spåret utanför byggnaden när Jenny reste sig från sin plats bakom lånedisken och bestämt gick mot oljudet.

Beslutsamheten i stegen var mest för hennes egen skull, för att övertyga sig själv om att hon gjorde rätt som ingrep. Om hon började tvivla på det skulle modet hon blivit tvungen att uppstå försvinna fortare än dagstidningarna som de hade ett ständigt svinn på.

Jenny stannade till vid de två barnen som för tredje gången i rad använde de hjulförsedda pallarna till att krocka dem mot varandra så att böckerna i hyllan bredvid studsade till och föll ner på golvet. Barnen, en pojke och en flicka i femårsåldern, tjöt av skratt vid smällen som uppstod innan de drog undan pallarna för att upprepa proceduren.

”Ursäkta?” Jenny höll leendet på plats när hon tilltalade dem med sin vänligaste röst. Den hon använde när hon läste högt för de små barnen på onsdagarna samtidigt som deras föräldrar satt böjda över sina mobiler.

Inget av barnen reagerade. Istället sprang de åt var sitt håll med de två pallarna, uppenbarligen fast beslutna att åstadkomma den största och ljudligaste kollisionen hittills. Jenny placerade sig själv mitt emellan, på den plats där böcker för åldern 3-6 år redan låg i oordnade högar på golvet efter tidigare krockar. Hennes placering fångade deras uppmärksamhet.

”Du står i vägen!” Pojken sänkte sina ögonbryn så att en rynka uppstod i den annars släta pannan. ”Vi ska krocka!”

Jenny kastade en blick mot barnens mamma i jakt på stöd. Två väninnor satt med var sitt yngre barn i lekhörnan, upptagna av sitt eget samtal. Jenny drog in luft genom näsan och höll ut en arm åt varje sida så att hennes händer bildade stopptecken för båda barnen. Den här gången lät hon sin röst präglas av en ny skärpa.

”Ni får inte lov att krocka med pallarna. De är inte till för det.”

Flickan höjde trotsigt på hakan. ”Vad är de till för då? De har ju hjul.”

Jenny sänkte armarna och såg först åt pojkens håll, sedan flickans, chockad över att hon behövde förklara att pallarna inte fanns där för skapa kaos i biblioteket. ”De är till för att stå på när man inte når upp till en bok.” Hon försökte sig på ännu ett leende, även om det satt längre in den här gången. ”De har hjul för att det ska vara lätt att flytta dem.”

Pojkens ögonbryn antog formen av två bandyklubbor. ”Böcker är tråkiga! Vi vill krocka. Flytta på dig!” Han tryckte båda händerna mot överdelen av pallen, sänkte pannan och stirrade på Jenny som om han var tjuren och hon det röda skynket. Jennys leende föll bort som när man släppte ner en bok i facket för reserverade titlar.

”Stopp!” Hon höll ut handen mot pojken igen och insåg inte hur mycket hon höjt rösten förrän ekot av den studsade tillbaka mot henne från bokhyllorna.

”Vad är det som pågår här egentligen?”

Jenny snurrade runt och fann sig själv stå öga mot öga med en av mammorna. Kvinnan hade placerat händerna på höfterna och hennes sätt att rynka pannan mot Jenny lämnade inga tvivel om att hon var släkt med pojken som gjort sig beredd att ramma henne.

”Jag ...” Jenny svalde, irriterad på sig själv för att hon inte klarade av att möta den skarpa blicken. ”Jag sa bara till barnen att de inte får leka med pallarna på det sättet.”

”Mamma!” Pojken släppte pallen, rusade bort till kvinnan och ställde sig bakom hennes trendigt skurna byxor. ”Tanten gapade så att jag blev rädd.” Han pressade fram två snyftningar för att stärka sitt påstående.

Tanten? Vid trettio års ålder? Jenny gav honom ett argt ögonkast, men tappade snabbt modet när hon höjde ögonen till kvinnan framför sig igen. Barnens mamma hade lagt armarna i kors och blängde på Jenny som om hon väntade på en förklaring.

Jenny harklade sig. ”Jag menade inte att skrämma någon. Men ...” Hon viftade lite med handen mot röran av böcker på golvet.

Kvinnan skakade på huvudet innan hon vände sig mot barnen. ”Kom, så går vi härifrån. Jag hämtar lillasyster medan ni tar era jackor.”

Jenny stod handfallen kvar medan kvinnan stegade bort till lekhörnan med barnen i släptåg. Hon kunde inte höra vad de sa, men såg att mamman förklarade något för den andra kvinnan med yviga gester innan de båda vände sig åt Jennys håll med blickar som hade kunnat borra genom byggnadens tegelväggar.

Jenny böjde sig hastigt ner och började plocka upp böckerna som ramlat ur hyllan i ett försök att se upptagen ut. När hon vågade titta upp igen var båda kvinnorna på väg ut med barnen i släptåg. De gick med högt lyfta hakor och Jenny kunde föreställa sig hur de skulle berätta för alla de kände om den otrevliga bibliotekarien som fick oskyldiga barn att börja gråta.

Hon ställde in den sista boken på sin plats, rätade på ryggen och blåste ut en suck som fick en slinga av hennes rödbruna hår att lyfta innan den gav efter för gravitationen och föll ner vid kinden igen.

Jenny hade svårt att förstå hur naiv hon varit när hon som nyutexaminerad från högskolan hade fått jobbet på det lokala biblioteket. I sitt medvetande hade hon sett framför sig hur hon

tog sig an det viktiga uppdraget att föra samman böcker med läsare. Hur människor som törstade efter den där överväldigande läsoplevelsen skulle söka sig till henne och hur hon skulle styra dem till boken som skulle få dem att sitta upp hela natten med sänglampan tänd, oförmögna att slita sig från berättelsen.

Det hade tagit ungefär en vecka för den drömmen att krascha som ett felkonstruerat stridsflygplan. Hur orimligt det än kunde verka, och fortfarande var enligt henne, var de flesta som kom till biblioteket inte ens där för böckerna. Större delen av dem som hittade in genom de automatiska glasörrarna kunde delas upp i tre kategorier.

En bestod av människor som dem hon nyss lyckats avskräcka. Föräldralediga mammor och pappor som använde biblioteket som en mötesplats för att träffa andra föräldralediga på medan de lite äldre barnen rusade runt mellan hyllorna.

Den andra kategorin var pensionärer, arbetslösa och daglediga som kom dit för att läsa tidningen, ta en fika i caféet bredvid och se lite folk. Den tredje bestod av tonåringar som inte hade någon annanstans att hänga efter skolan och använde biblioteket som en fritidsgård.

Det var inget fel på någon av grupperna. De var alla välkomna och utan dem skulle den rymliga lokalen i botten på ortens kulturhus stå tom större delen av dagen, men de var ändå inte riktigt vad Jenny hade hoppats på när hon studsat runt i lägenheten av lycka efter telefonsamtalet om att hon fått det efterlängttade jobbet som bibliotekarie.

Jennys kinder hettade fortfarande vid minnet av hennes andra vecka på jobbet då hon desperat hade ägnat flera dagar åt att hålla utkik efter människor som faktiskt ville ha hennes hjälp att hitta en bok. Hon hade lagt märke till två personer så snart de kommit in genom dörrarna och skakat regndropparna från sina färgglada paraplyer. En mamma med en dotter som såg ut att vara runt nio år. Jennys hjärna hade börjat arbeta på

högvarv och redan innan de hunnit fram till disken hade hon i sitt huvud sett boktitlar rulla förbi som varorna på bandet i mataffären. Klassiker som *Heidi*, *Den hemlighetsfulla trädgården*, *Den lille lorden* ... Jenny hade inte ens hunnit till de nyare böckerna förrän de stod framför henne.

”Hej. Min dotter har precis börjat intressera sig för att läsa böcker själv och vi undrar om du skulle kunna –”

”Självklart!” Jenny hade kunnat flyga över lånedisken i ett hopp värdigt en parkour-utövare, men hade nöjt sig med att rusa runt till deras sida så att ett par lösa blanketter flaxat ner till golvet. Sedan hade hon ägnat de kommande femton minuterna åt att skynda från hylla till hylla, dra ut böcker och lägga dem på hög i flickans famn. Hon hade inte slutat förrän mamman försiktigt sagt att de nog hade så att det räckte nu.

”Åh, visst.” Jenny hade stannat upp tillräckligt länge för att lägga märke till att barnet var röd i ansiktet av tyngden från alla böcker hon balanserade mot bröstet. ”Vill ni att jag ska hjälpa er att –”

”Tack, vi klarar oss.” Mamman hade visat upp ett leende Jenny tolkat som ansträngt innan hon tagit tag i sin dotters armbåge och lett henne därifrån, bort från den galna bibliotekarien.

Jenny hade återvänt till lånedisken och diskret hållit ett öga på dem. Hon hade blivit irriterad på sig själv för att hennes mage sjunkit av besvikelse när hon sett att de lade ifrån sig större delen av högen hon plockat ihop åt dem och bara lånade två av böckerna. Några veckor senare hade Jenny lagt märke till mamman som kilat in genom dörrarna och i rask takt gått till återlämningen med böckerna. Kvinnan hade sett sig om över axeln innan hon skyndat ut lika snabbt som hon kommit.

Hon hade inte behövt oroa sig, för vid det laget hade Jenny lärt sig sin läxa. Nu för tiden försökte hon läsa av hur mycket hjälp folk önskade sig och ville gärna tro att det var något hon blivit bra på. Bättre, i varje fall. Om människor inte

uttryckligen bad om det hjälpte hon dem inte att hitta något annat än det de faktiskt efterfrågade. Många som kom till biblioteket för att låna böcker visste trots allt vad de var ute efter och ställde bara frågor om de inte kunde hitta titeln ifråga.

Några timmar efter incidenten med de krockade pallarna tittade Jenny på urtavlan som satt över ingången. Klockan var fyra och det var torsdag. Det betydde att kepskillarna, som hon kallade dem i sitt huvud, skulle släntra in om fem minuter. Strax efter dem skulle blingtjejerna och bokmalen anlända. Inte tillsammans förstås, men ungefär samtidigt.

Jenny menade inget illa med smeknamnen, det var bara ett sätt för henne att relatera till de främmande människorna som klev in på hennes arbetsplats vid samma tid varje vecka utan att någonsin hälsa på varandra. Eller ens låtsas om varandra.

Hon gick bort till vagnen med återlämnade böcker, lyfte upp så många som hon fick plats med i famnen och tog en runda mellan hyllorna för att ställa dem på sina rätta platser. När hon börjat jobba på bibliotekets barn- och ungdomsavdelning hade böckerna enbart sorterats efter ålderskategori på läsarna och författarens efternamn. Det hade krävts en fullskalig övertalningskampanj från Jennys sida, men nu sorterade de även böckerna efter kategori. Det innebar att det fanns hyllor för humor, fantasy, romantik, science fiction, spänning och hästböcker.

Hennes chef hade påpekat att det skulle göra låntagarna förvirrade och att det alltid hade fungerat med en traditionell sortering tidigare, men Jenny hade för en gångs skull stått på sig och lovat att hon skulle återgå till den gamla kategoriseringen efter tre månader om det skulle visa sig att det nya sättet ledde till färre lån. Det hade det inte gjort. Precis som Jenny förutspått hade de som kom till biblioteket för att faktiskt låna böcker fått lättare att hitta det de var ute efter och antalet lån hade ökat. Vad som däremot hade minskat var behovet av

hjälp att hitta rätt bok, vilket hade lett till ännu mindre interagerande med besökarna.

I ögonvrån såg Jenny hur kepskillarna intog sitt vanliga hörn. De satte sig i var sin bred snurrstol, så långt fram på kanten att hon förvånades över att de inte föll av, och lutade sig mot ryggstöden. Hon ställde sig på tå och kikade över hyllan med spänning för 12-15 år och såg vad hon förväntat sig. Båda blingtjejerna slog sig ner vid det runda bordet så att deras stora ringar i öronen gungade när de drog intill stolarna.

Då fattades bara en person. Jenny såg sig om över axeln, bort mot science fiction-avdelningen. Hon behövde inte bli besviken. Bokmalen stod där, med det bruna håret fäst i den sedvanliga hästsvansen och kragen på den vita vindjackan uppfälld. Hennes blick flyttades från titel till titel medan hon sakta gick längs hyllan innan hon drog ut en bok. Jenny visste att hon redan hade lånat den minst två gånger tidigare och gjorde en mental notering om att de behövde köpa in nya böcker inom genren.

Jenny ställde den sista återlämnade boken på plats och återvände till lånedisken. Som vanligt på torsdag eftermiddag fastnade hennes tankegång i jakten på ett sätt att sammanföra de här människorna. De som alltid befann sig på samma plats vid samma tid utan att kännas vid varandra ens med en blick.

Jenny knäppte och knäppte upp händerna, som hon brukade göra när hon funderade över något, utan att bry sig om ifall någon undrade över rörelsen. Det måste finnas något sätt för henne att göra skillnad i de här människornas liv och det var hennes övertygelse att böcker kunde överbrygga barriärer, kunde bygga broar där det inte fanns några. Men hur? Om hon startade en bokcirkel för ungdomar och föreslog att de fem personerna som för tillfället befann sig i hennes del av byggnaden skulle gå med i den skulle hon med största sannolikhet mötas av både skrattsalvor, svordomar och – i bokmalens fall – en förskräckt uppsyn.

”De här ska jag ha idag.”

Jenny behövde inte titta upp för att veta vem den knarrande rösten tillhörde, men gjorde det ändå. ”Hej, Greta.” Hon log mot den korta damen på andra sidan lånedisken som lagt upp en hög med sju böcker. Det spelade ingen roll att det fanns fyra olika stationer där folk själva kunde skanna sina lån. Greta trodde på personlig service och litade inte på att någon maskin kunde utföra jobbet. Det var i varje fall vad hon påstod. Jenny misstänkte att maskinerna hade dugt alldeles utmärkt för den äldre kvinnan om de hade haft förmågan att lyssna på henne på samma sätt som Jenny gjorde.

Greta hade i vanlig ordning bara valt böcker ur romancegenren och medan Jenny tålmodigt skannade in dem fick hon veta att frisörsalongen Greta besökte varannan månad hade fått en ny frisör som inte alls förstod sig på permanentat hår och hur besvärligt det var att det fanns olika företag som körde ut post nu för tiden så att man var tvungen att gå ut till brevlådan mer än en gång om dagen.

”Varför inte vänta tills alla postföretag levererat och sedan gå ut till lådan?” Jenny sköt fram de inskannade böckerna i en prydlig hög.

Gretas ögon spärrades upp över förslaget som tydligen var mer skandalöst än Jenny insett. ”Men det förstår hon väl, att det går inte. Tänk om det är något viktigt som måste läsas med en gång?”

Jenny log igen, ovillig att göra en diskussion av ämnet. Dessutom rörde sig fortfarande hennes tankar kring idén om en bokcirkel för torsdagsungdomarna. Det var då det slog henne, något som skulle kunna fungera. På riktigt. ”Jag har det!” Viskningen flydde hennes läppar.

”Har du?” Greta stoppade ner den sista boken i tygkassen och såg förhoppningsfullt på Jenny.

”Öh, va?” Den gamla damens rynkiga ansikte framträdde som i en dimma framför Jennys blick. Hon hade glömt bort vad

de pratade om. För att inte göra kvinnan besviken sträckte hon sig snabbt efter ett lämpligt svar. ”Ja ... alltså ... du får se det som motion. Att gå ut till brevlådan mer än en gång om dagen.”

Gretas ögon blev smala, som om hon övervägde förslaget med mer skepticism än nödvändigt. ”Så det säger du?”

Jenny nickade. ”Ja. Motion är bra för hälsan. Sänker både blodtrycket och kolesterolnivåerna. Helst ska man gå trettio minuters promenad om dagen, men många bäckar små ...”

”Hmm.” Greta hängde tygkassen över armen, motvilligt redo att gå. ”Du kanske har rätt.”

Jenny nickade en andra gång, men i sitt medvetande var hon redan hemma i lägenheten och letade efter saken som skulle kunna göra hennes idé om en bokcirkel möjlig. Om hon bara kunde komma på var hon hade lagt den.